

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Número atrasats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA LLEY DEL SELLO.

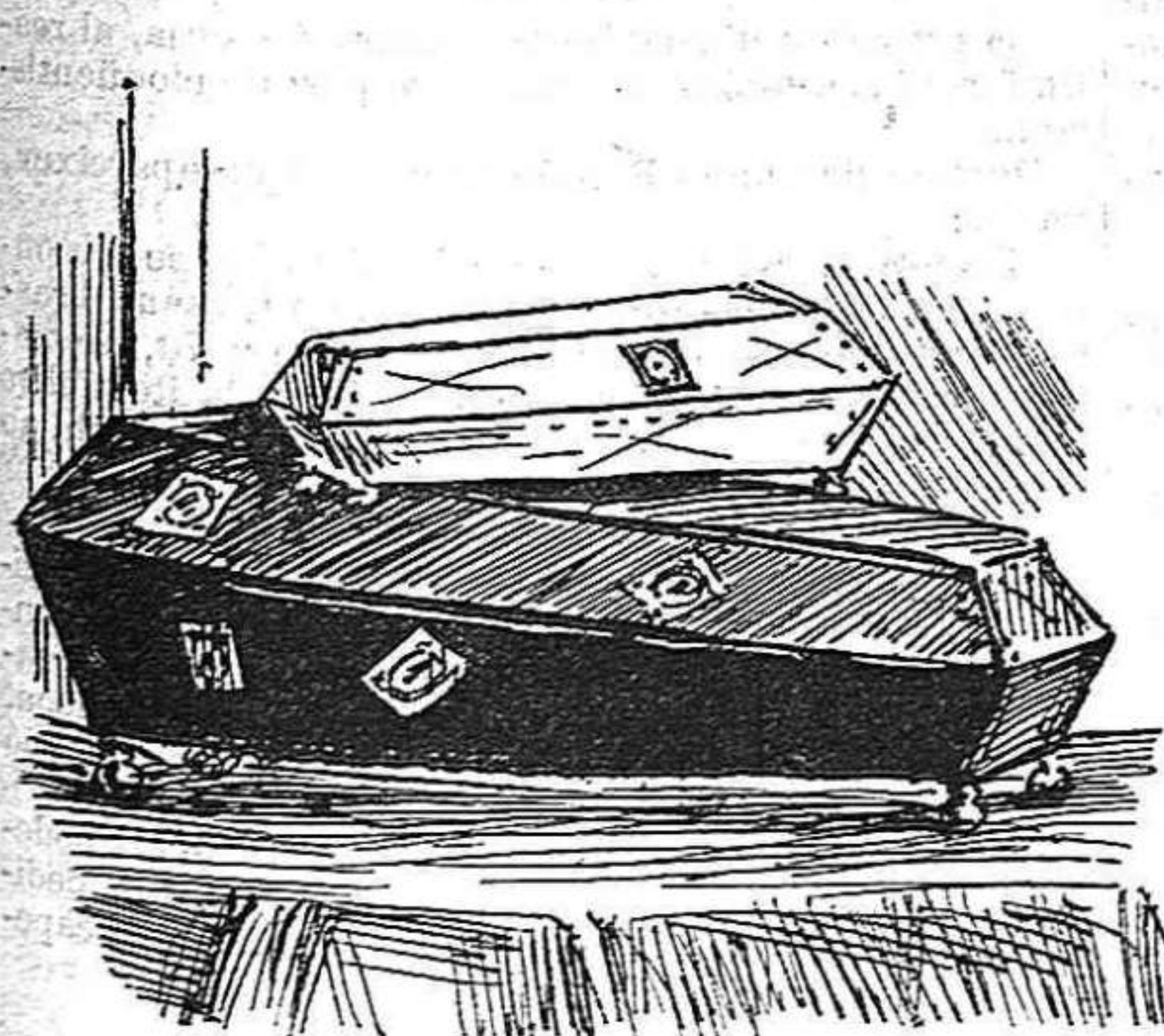
No 's podrà sortir de casa, sense el sello.

Se necessitarà 'l sello per tot: per anà á la compra.

Pels bateigs y pel casaments

Y hasta pels enterros.

Fins per satisfer certas necessitats será menester lo sello.

Ni 'ls gossos podrán prescindir de portarlo.

Ni las ratas de sagristia per anà á las Quaranta horas.

FANTASIA TRASCENDENTAL

ORREN rumors, se fan insinuacions... se murmura... s'assegura... s' diu...
—¿Pero qué?—exclamarán vostés—¿qu' es lo que 's diu? ¿qu' es lo que 's murmura?... ¿Qu' es lo que s' assegura?... Parli clar de una vegada.

¡Ay de mí! Hi ha coses que no poden dirse clarament.

Escrich en un instant en que 'l cel está encapotat: los núvols tapan lo sol, y per lo tant l' astre del dia no 's veu; pero s' endavina.

La claror filtra, y 'm proporciona llum suficient per escriure aquestas ratllas, sense necessitat de apelar al gas, ni al petroli, ni á la electricitat.

¿Cóm ho sé que 'l sol ha eixit avuy? ¿Cóm me consta que resplandeix allá dalt darrera 'ls núvols? ¿Li vist eixir per ventura? ¿Per ventura 'l veig brillar? No; pero la llum filtrada me 'n dona indicis.

Aixís també tinch indicis per creure que darrera 'ls misteriosos núvols de las grans preocupacions polítiques que avuy dia imperan, brilla 'l sol de la República.

Sento 'l buf per molts imperceptible de la fatalitat que s' encarnissa fa algún temps en una poderosa familia... Lo dia menos pensat sentirem una ventada forta... alguna cosa consentida caurá... s' asserenará 'l cel... lo sol brillará en tot lo séu esplendor.

¿Diuen que no ho volen creure?
¡Al temps!

Precisament se retreuen molt aquests dias recorts historichs que 's remontan á cinquanta anys enrera. Mitj sigle just y cabal. Al any 43 seria.

La Reyna regent donya Maria Cristina, deixá de ser regent y de ser Reyna, estimantse més ser dona. S' havia casat secretament y perdé la tutela de la seva filla, nena innocent llavors; pero predestinada ja á perdre 'l trono en lo Pont de Alcolea.

Un casament pot ocasionar intimas satisfaccions á las personas que 'l realisan, ¿per qué no ha de ocasionarlas també als pobles que assisteixen á la boda?

La renuncia de la regent donya Maria Cristina de Borbón, mare de donya Isabel II, produhi trastorns en lo pais, pero cinquanta anys enrera lo progrés d' Espanya sols per medi de sotragadas fortas se realisava...

Encare que 'ls temps han cambiat y ab ells ha cambiat també la naturalesa de las cosas, ¿per quin motiu... Dispénsinme que m' abstingui de acabar de formular la pregunta.

Ja veurán: per lo que pugui ser, fugim d' estudi. Y consiguem tan sols qu' es un fet evident que avuy ressucita en la premsa y en las conversas, la menció de un fet historich poch menos que olvidat de tothom...

Una consideració.
Si á l' any 43 hi hagués hagut tants republicans com hi ha avuy, ¿qué hauria succehit á Espanya al terminar la regencia de donya Maria Cristina de Borbón?

Alemania es la terra de las llegendas y de las baladas.

Moltas de aquestas produccions del ingeni germánich tenen una delicadesa extraordinaria; algunas revelan un misticisme que inunda 'l cor de dolsa tristesa ó de suau melancolia.

Historias de amor pur y cast entre damas y caballers, constituheixen l' assumpto de la major part de aquestas produccions poéticas.

Lo galán se 'n vá á la guerra; la demisela 's queda en son castell brodat. Casi todas las damiselas brodan per passá 'l temps solitari. La guerra es implacable, y ferit al mitj del cor per una sageta, cau del caball lo galán y mor. De nit, la seva sombra apareix á la enamorada dama, la qual, de aquella nit no passa. La sageta, de un dolor inconsolable la fereix á n' ella també, y 'l llit de bodas se converteix en cadafalch de mort.

Aixís com en las comedias la cosa sempre termina en casament, casi may acaban en boda las baladas. Casarse es en lo fons un acte massa material, que pugna ab la verdadera poesia.

A voltas, l' enamorada donzella 's mustiga com lo lliri delicat assotat per un mal vent. La mort se presenta quan menos se la espera: la mort pren la forma de tisis y compareix al galop de son caball... De aquí

deu venir que 'ls metjes á aquesta classe de malaltia tant rápida en los estragos que produheix, la designin ab lo nom de tisis galopant.

Pero deixémnos ja de requincallas poéticas. La naturalesa, inmutable en sos designis, se complau sempre en posar lo remey al costat de la malaltia, ó millor dit encare: la compensació al costat de la pérdua.

¿Qu' és lo que pot deslliurar á Espanya de l' enervament que la consúm, del desequilibri que la perturba, de la falta de horisóns en que s' ofega?

Qualsevol succés imprevisit.

Avuy son molts los que no veuen solució al gran número de conflictes sòrts que per tot arreu 'ns assedian: lo déficit de l' hissenda sempre creixent; las promesas economias sempre impossibles de realisar; la administració desquiciada; la immoralitat cundint; los drets polítichs consignats en las lleys, garantía dels ciutadans, falsejats per sistema ó tal vegada per un excés de rezel dels governants, impossibilitats de buscar en la opinió pública la forsa indispensable que 'ls falta per governar ab profit de la nació... ¿qui desfará aquest capdell?

¡Oh, qui sab!
Lo capdell gira tot alrededor de un encetall... y l' encetall pot desapareixer.

¿En quina forma?
Per voluntat propia... per decret inapelable de la fatalitat... per sentència de la mort... per resolució enérgica del poble... De qualsevol manera. ¿Qui es capás de predirho?

Hi ha successos que no obeheixen á cap plan y burlean tots los cálculs.

Y algún succés de aquestos palpita fá temps en la atmósfera, y aquells sers privilegiats que tenen una percepció clarissima de las cosas, aseguran que 'l veuen venir, encare que no pujan afirmar com vindrá ni de quina manera.

En tot cas, republicans, preparemnos á rebrel degudament y en bé de la patria.

P. K.

o marqués de Comillas está constituhint á Madrit una societat de pares de familia, per l' istil de la qu' existeix á Barcelona, destinada á perseguir y á molestar als periódichs alegres y á mitjas excusas á las publicacions liberals.

¿Quin dia 's creará una associació destinada á perseguir á las societats més ó menos trasatlánticas que no pagan dividendos als seus accionistas?

Ja ha sortit lo periódich *El Tiempo*, órgano dels silvelistas. Y una de las primeras cosas que defensa es lo sou que com á concellers de las grans companyias disfrutan los diputats y senadors.

De l' agulla al ou; del ou al sou; del sou al bou; del bou á la forca.
Está vist: no poden desferse de la familia. Fugint de las momias conservadoras, se 'n van als momiums de las companyias.

¿Y son aquests los que han de regenerar á Espanya?

Diuen de Madrit que ni 'l general López Dominguez, ni 'l Sr. Cervera troban lo modo de fer economias en los ministeris de Guerra y Marina que corren baix lo séu cárrech.

Sent aixís podrian fer una cosa: *economisar* lo temps que perden fent de ministres.

Lleó XIII ha reiterat als católichs francesos la necessitat absoluta en que 's troban de servir á la religió y á la patria, «encarnada, diu ell, en lo sistema republicá.»

Molts dels católichs ja disputan, posant en dupte, si la infalibilitat pontificia s' extén á las qüestions polítiques.

¡Pobres católichs! Impossibilitats de renegar de la República, al últim no tindrán més remey que renegar del Papa!

A Espanya aumenta de dia en dia la circulació dels bitllets. Lo metàlich va fugint, los cambis van pujant, y si aixó dura un quant temps, aixís com ja no 's veu ni una moneda d' or, no tardarém gayre á veure desapareixer fins l' última moneda de plata.

Llavors vindrá 'l curs forsós, las exclamacions y 'ls crits.

Lo Banch de Fransa en cambi, un de aquests dias, á falta de bitllets, s' ha vist obligat á fer los seus pagos en or.

¡Quina diferencia entre las dugas nacions!
Veritat es que aquí gosém la ventatja de disfrutar lo régimen monárquich, mentres que allá son victimas del régimen republicá. ¡Pobres francesos!

En aquella República sí que á pesar de lo del Panamá es or tot lo que lli.

En Sagasta comensa á desconfiar de que siga possible cumplir en lo poder las promesas que havia fet en la oposició.

Está vist: no hi ha res més real que 'ls desenganyos de la monarquia.

La gran marejada que hi ha en lo camp fusionista ab motiu de dedicarse tothom á la cassa d' empleos y de encasillats, hi ha qui la explica dihent:

—Los conservadors no tenen aquests mals-de-cap, porque son poch. Lo que succeheix en lo partit liberal es de tot punt inevitable ab motiu de ser tan numerós.

A aixó contestarém que aquesta excusa no es una rahó. Com més numerós es un partit, més grans dosis ha de tenir de abnegació y patriotisme.

Lo partit fusionista está destinat á morir calvo. Dintre d' ell tot va á l' aranya-estira-cabells.

Ha mort en Martos. Si la vida de aquest personatge hagués acabat en los albors de la Revolució de Setembre, quan era apóstol decidit y eloqüent dels ideals democrátichs, ¿quin desconsol més inméns no hauria causat la seva pérdua! ¿Quina aureola més brillant no hauria rodejat lo séu nom al consignarse en los anals de la Historia patria!

Pero ha mort desgraciadament després de molts cambis, de grans decepcions, de irremediables caygudas, y la nació no s' ha preocupat gran cosa de la seva desaparició.

Res hi vol dir que Martos hagués sigut una hermosa paraula, sent com era també un pernicioso exemple.

Davant del séu cadáver podem dir:
—Ara sí que aquest home no tornarà á cambiar d' actitut.

Inmediatament després de transformar en fusionista l' Ajuntament conservador de Barcelona, va anar á presidir la seva constitució 'l Sr. La Roca, dihent paraulas textuales:

—Traballéu ab fe y tinguéu en compte sobre tot que 'ls Ajuntaments no son corporacions polítiques. No sabíam que 'l Sr. La Roca cultivés lo género festiu.

La infanta Isabel no va á la Exposició de Chicago á representar Espanya, alegant la rahó de que ella, ¡pobreta! no disposa de fondos, y de que la nació, ¡pobríssima! no pot permetres aquest luxu, dat l' estat desastrós de la Hisenda.

No obstant, no falta qui suposa que la infanta Isabel no va á la Exposició de Chicago porque la verdadera exposició ja la tenim á Espanya.

¿Qué voldrán dir? ¡Rumihin!

Un dels periódichs que més cridavan contra la República francesa per las immoralitats del canal de Panamá era 'l monárquich *Le Gaulois*.

Donchs bé: una de las primeras publicacions á qui va denunciar un dels acusats sigué precisament aquest periódich, qual director va embutzacarse la friolera de 100,000 franchs.

Ja ho veuen, *cridan* més aquests fets, que 'ls monárquichs quan baladregan.

Lo president d' edat de la Cámara francesa, al reanudar las sessions va tenir un párrafo eloqüentísim.

Parlant de que la República no pot desapareixer, va dir:

«Fransa, agrahida, permanixerá unida pera sempre á la República que va acullirla en los seus braços, quan després de la guerra de l' any 70, se trobava vensuda, aixafada y mutilada; á la República que la tragué de sas desgracias y la reconstituí ab todas las sévas forsas.»

Quan veig á la societat anti-pornográfica tan decidida á perseguir las faltas que 's puguin cometre contra la moral y las bonas costums, me venen unas ganas irresistibles de constituhir una societat análoga, que podria dedicarse ab gran profit á una missió semblant.

La societat que jo proposo podria contribuir poderosament á la moralitat pública, sense més que dedicarse á vigilar rigurosament las relacions dels capellans ab las sévas majordonas.

Si aquesta societat s' arribés á constituir, quants y quants lectors de LA CAMPANA DE GRACIA no dirian: —Apuntim á la llista!... ¡Jo faig un!

A Panamá, un capellá anomenat Celedoni Vargas, ha sigut condemnat á la pena de mort pèl delictu horrorós de haver fet cremar de viu en viu á una pobre dona, després de haverla feta passar per bruixa.

L' ensotanat americá vá olvidarse de que vivim á últims del segle XIX.

Ell se figurava que podían practicar-se impunement las costúms de la Santa Inquisició.

Res... un simple error de fetxa que li costará la vida.

CARTAS DE FORA.—M' escriuhen de Tremp lo que se segueix: «De un quan temps ensá l rector de aquesta població ha introduhit una nova costúm en los enterros. A tots los que moren deixantli la bossa ó nombrantlo hereu de confiança 'ls dispensa l honor de anarlos á buscar á casa seva, y desde la porta 's dirigeix á la concurrència ensalsant las qualitats y virtuts del difunt, de qui assegura que ja es al cel per las bonas obras que ha fet y excita als concurrents á que l imitin. Com si las ánimas alleugeridas de diners, volessin més lleugeras fins alcansar l eterna benaventuransa.—Per demostrar lo que li agradan los cum quibus al ensotanat que tenim, bastará citar un cas. Vá morir una criatura de un pobre home que viu en un extrem de la població: lo rector vá dir que no aniria á buscá l mort; qu' era massa lluny y que li portessin á la carretera. Al mateix dia mori una criatura del arcalde que viu á l altre extrem de la població y com que 's tractava de un bon enterro, allá vá anar, sense mirar si era lluny ó á la vora; en cambi al enterro pobre hi vá enviar al vicari.

«Estem ja en periodo electoral, l ex-secretari de 'n Savalls, D. Lluís de las D. D. D., s' agita com un condemnat perque l elegeixin, y 'ls capellans comensan á fer la propaganda desde l cubell mistich; y encare que l advocat pica-pliets recorre 'ls pobles, la veritat es qu' en lloch de promesas de vots, troba xiulets per tot arreu.—Als republicans de la Conca 'ls toca contestar, evitant que surti un integrista en un país eminentment republicá.»

«LA ROCA»

(Gacetilla)

Per planas y per valls corre la «brama» que la roca del «puig» ja s' esllabissa... Ja entench perque hi ha tanta corredissa y la gent dels casals tota s' exclama.

La roca que perilla caure, es fama que á molta gent farà ben fonedissa... D' aquí, que hi hagi gran demanadissa de puntals: deturaria sols se trama.

En la sala de ball, un balladó s' hi féu á tort y á dret á cops de tió, (1) cridant en catalá:—Fora (2) tothom!—... A la roca aquell crit féu estimbá y á tots los qu' en la porta arplegá los hi deixá xafats lo cos y 'l nom.

PEPET DEL CARRIL...

CANDIDATS

ESPAÑA podrá no haverhi diners; pero de candidats á la diputació á Corts, gracias á Deu ne tenim de sobras.

A més dels de costúm, que á cada anunci d' eleccions surten del cau, com las ratapinyadas á entrada de fosch, ara n' ha aparegut una colla de nous de trinca, en los quals fins avuy ningú hi havia pensat may.

Yes que aquí las eminencias abundan, sino que 'l públich no las coneix. Don Facundo Lluமானeras, don Pau Verdolaga, don Llorens Testaforta... y una pila de noms aixis, son tots gent que val, capás de salvar la patria y de fer tota classe d' heroicitats per difícils que siguin.

Per xó ells, després de tirá 'ls seus cálculs contant ab los dits ó fent rallas á la paret, han pensat:

—¿Qué hi fem en aquest mon? ¿qué n' acabem de ser personas de mérit, si ningú ho sab?... Nada, aprofitem l' ocasió y oferim los nostres serveys al públich.—

Y dit y fet: s' han llenat al carrer, com qui 's llença á la vida ayrada.

Aixó que diuhen dels municipals, que per més que un los busqui no pot trobarne may cap en lloch, no passa ab los candidats.

Al contrari: vostés no 'ls buscan, y á cada pas ne troban una dotzena.

Subjectes de qui fins avuy ningú n' hauria pensat may res de mal, se senten de cop y volta atacats de inflamació diputadesca y 's vesteixen de candidats, de la mateixa manera que 's podrian disfressar d' avestrusos.

A cada moment se troba vesté ab sorpresas com aquesta:

(1) Contra de la gent, no contra de la roca.
(2) O en francés s' escriu au.

—¿Sab lo senyor Marvedis?
—Aquell que parla palpissot, qu' era andador del nostre monte?

—Si senyor: treballa ab aixó de las eleccions.

—Deu repartir candidaturas.

—¿Qué diu? Tracta de ser diputat...

—¿Ell? Pero ¿qui l' ha enganyat á aquest bon home?

—¿Que sé jo! Diu que 's veu ab cor de sortirne y que li convé molt, perque sembla que aixó de fer d' andador está bastant reventat y no li dona lo suficient per l' alimentació.

Altres se plantan á candidats ab miras ambiciosas y alentats per la impunitat ab que han comés anteriors fetxorias.

A la quenta han sigut regidors ab bastant profit, y veyent que encare no 'ls han enviat á presiri, determinan aixamplar las sevas operacions y en compte de salvar los interessos d' una població, miran si poden salvar los de tot lo país, per retirarse després ab las ganancias.

Un adroguer que 's troba en aquest cas, ho deya en un rapte d' entusiasme:

—Vaig comensar sent director d' una sortija de vehinat; després vaig ascendir á president d' un cassino recreatiu; luego vaig arribar á regidor... ¿Per qué no puch acabar la carrera sent diputat?...

L' home no raciocina del tot malament; es possible que acabi sent diputat; pero també es possible que acabi... d' un' altra manera. ¡Tant va 'l cantí á la font...

En los districtes rurals, diu que 'ls pajesos entre la floxera y 'ls candidats, no saben ja á quin sant encomanarse.

No hi ha dia que en lo poblet més insignificant no 's celebri una reunió de propaganda electoral.

Lo candidat puja á dalt d' una pila de sachos de garrofas, per elevarse una mica, y comensa á enlluhernar á la multitud clavantlos lo seu programa polítich entre cap y coll.

—¿Que voléu de mi?—exclama l' orador, agitant las mans com si cassés moscas:—¿qué voléu? Demaneu, digueu tot lo que us convingui, no us quedéu curts; que aquí estich jo per fervosho conseguir tot. ¿Qué necessiteu?

—Jo unas calsas—respon un pagés.

—Se us enviarán de real ordre.

—Més me las estimaria de panyo.

—Serán de panyo de real ordre. Anéu dihent.

—A mi 'm convidria un' unsa—diu un altre pagés.

—Encare que volguessiu mitja arroba: la tindréu.

—Jo voldria que 'l meu xich s' escapés de la quinta.

—S' escapará, s' escapará...

Al últim lo qui s' escapá de debó es lo candidat, empaytat á pedradas pèl poble, que acaba per compendre que aquell patriici s' está burlant d' ells de la manera més descarada.

Per xó ahir jo donava un consell á un conegut meu, que se 'n anava per aquí en amunt á presentarse candidat.

—Porto bonas recomendacions—me deya ell.

—¿Qué més?

—Y un programa molt llamatiu.

—¿Qué més?

—¡Quel que vol dir que encare 'm falta alguna cosa?

—Si senyor.

—¿Qué?

—Arnica.

FANTÁSTICH.

SOTA ZERO

Lo cel está plé de núvols, xiula esbalotat lo vent, las onas del mar s' encrespan com si juguessin á fet.

La gent va y vé apressurada, lo mateix que si sonés la canonada d' alarma que desembrassa 'ls carrers.

Los nassos semblan tomátechs pintats pel pinzell del fret, las mans están invadidas de panallons vermellenchs.

Y allá, en un recó, 'l termómetro baixant silenciosament, va dihent sens obrir boca:

—Sota zero; tot es gel.

Al anunci de que venen eleccions, de tot arreu surt un aixam bullanguero de candidats famolenchs.

Tots procuran buscar forsas; tots, ab ardorós accent, tractan d' escalfar las massas sollicitant lo vot seu.

¡Bé 'n fan d' hermosas promesas per engatusá innocents! ¡bé 'n abocan de discursos!... Tot es predicá en desert.

Lo poble, que ja fa dias que no 's mama 'l dit ni res, diu contemplant lo termómetro:

—Sota zero: ¡fa molt fret!

Lo gobernador Larroca vé aquí, decidit á fer una bugada tremenda en lo nostre Ajuntament. Busca informes y memorias, consulta ab aquests y aquells, posa noms en una llista y al cap de mitj' hora 'ls treu.

Vé per fi 'l moment solemne de cumplir lo que ha promés... y 'l gobernador, tot serio, fa lo que 's diu un pastel. Barcelona observa y calla, y mirant atentament lo termómetro, murmura: —Sota zero: 'ns gelarem.

Era un famós ministeri de nou homes eminentes; nou patricis de primera disposats á tirá al dret. Allí no podia haverhi altre plan ni pensament qu' evitá á la pobre Espanya lo desastre que li vé. Avuy... aquells nou patricis diu qu' están perdent lo temps, disputant com nou porteras que no tenen res que fer. Y 'l termómetro patriótic, com l' altre, baixa corrent y en son mut llenguatge canta: —Sota zero... ¡Gel, fret, néul!

L' infelis senyor Gamazo á la vora del braser del ministeri d' Hisenda suma y resta en alta veu. —«Las aduanas... quatre quartos. »Contribucions... cap diner. »Ingressos, una miseria. »Gastos... ¡no 'n tenim per res!...» A mida que va fent comptes, á pesar del foch que té, sent que dins del moll dels ossos se li vá ficant lo fret. Y alsant la vista al termómetro, murmura ab trágich accent: —¡Quin hivern més hermosissim! ¡Sota zero!... Ja hem fet net.

C. GUMA.

EMBLA que 'l Sr. Maluquer está molt amohinat veyentse transformat en un petit Sagasta, á consecuencia de las muchas cosas que li demanan los seus correligionaris.

Está vist que no tothom té condicions per exercir de pantorrillas.

A alguns, fent de cacich, las pantorrillas se 'ls engruixeixen. A altres, en cambi, á copia de fondre greix, se 'ls apriman.

En la tertulia de 'n Sagasta. D. Práxedes allargant un puro á un pidolayre:

—Tingui, fumi.

Resposta del pidolayre:

—No es pas un puro lo que desitjo.

—¿Donchs, qué?

—Un estanch.

Un concepté de un periódich de Madrit, á propósit dels escándols del Panamá:

—La República francesa es un gegant que s' está matant las pussas.

Espanya també es una gegantesa; pero lluny de matarse las pussas, las pussas la matan á n' ella.

Lo resultat de la informació municipal no s' ha posat en música d' ópera, ni d' opereta, com deya aquell sarauhista despreocupat.

A lo menos per ell, la música ha sigut de trompa y fagot.

Es á dir: música de quaresma, música de dejuni, música trista.

Una pregunta se 'ns ocorre:

—¿En qué empleará ara la barra 'l sarauhista?

Grans son las diferencias entre l' any 1793 y l' any 1893.

¡En un segle, quantas mudansas!

L' any 1793 sigué 'l culminant de la gloriosa Revolució francesa.

L' any 1893 es lo culminant de la asquerosa decadencia de la societat.

A l' any 1793 se tallavan caps y rajava sanch.

A l' any 1893 se reventan tumors y no raja més que pus.

No es estrany qu' en Tort y Martorell s' aguantés tant pòch temps en l' Arcaldia.

Un cassador explicava 'l fet ab las següents paraulas:

SUBLEVACIÓ DELS APOTECARIS

-Sr. Mateu: sábiga qu' estém resolta á tot,.. No volem sellos.

Avants de passar per lo del sello, tot lo gremí s' alsarà com un sol apotecari... y la situació, per malalta qu' estigui, s' quedarà sense remey.

-Los torts son aucells de pas; los Torts y Martorells han de ser per forza arcaldes de pas.

Y un culliter d' oli, afegia:

-Los torts desapareixen quan s' acaban las o'livas.

¿Y 'ls Torts y Martorells?

Jo n' ho sé pas: preguntéuli á n' ell.

Lo nou arcalde de Barcelona, D. Camilo Fabra, quant no era marqués de Alella feya de fabricant y s' dedicava á la elaboració de rodets de fil.

Ara qu' es marqués y fá d' arcalde, no podrà menos de dedicarse als capdells y á las madeixas embulladas.

¡No se n' hi espéra poca de feyna!

Sembla que 'ls doctors Robert y Mascaró, nombrats regidors interíns, van reunir-se en consulta, acordant no pendre possessió del càrrech.

Molt mal devian veure al Ajuntament apedassat pèl senyor La Roca, quant per efecte de la consulta, vãn acordar de-hauciarlo.

L' Ajuntament está mal: hi ha obstruccions manifestas, es necessaria una purga y 'l malalt no la vol pendre.

Una anécdota curiosa.

Un fulano havia mort, ó á lo menos feya algunas horas que no s' bellugava. Naturalment, una de las primeras cosas que vá fer la séva familia sigué avisar á un fuster del barri, encarregantli la construcció del bagul.

Lo fuster vá posarse á treballar, després de pendre la mida al cadáver, ab la urgencia que requeria 'l cas, y un cop llest lo bagul, vá portarlo á la casa.

¡Figúrinse quína sorpresa! Lo mort no era mort: apesar de haver estat inmóvil algunas horas, s' havia reaccionat, y cridat lo metje, aquest havia dit que fias hi havia esperansas de salvarlo.

Lo fuster, com es natural, vá felicitar á la familia y vá entornarse'n lo bagul á casa séva.

**

Pochs días després, se presentava á la casa del ex-difunt á cobrar la séva feyna.

Y 'l ex-difunt, que ja estava llevat y completament sá, 'l rebia, y li deya:

-No li pagaré pas.

-¿Cóm s' entén, que no 'l pagaré?

-Ja veurá: jo no hi rebut res.

-Aixó ray: ja li enviaré 'l bagul.

-No, de cap manera: no cal que 'l envihi... no 'l necessito.

-Llavors lo citaré.

-Citim.

**

Y del dit al fet: lo fuster vá acudir als tribunals, y ja havian comensat los preliminars del plet, quan de la nit al dematí, sense saberse cóm, al pobre fuster li agafa un atacch, y en pocas horas se 'n vá al calaix.

Y per enterrarlo, vá utilisarse 'l mateix bagul que havia construhit per l' altre.

L' ex-mort en persona vá assistir al enterro.

Y es fama que deya:

-En materia de plets, lo millor que s' pot fer es enterrarlos.

Ha sigut nombrat secretari del Ajuntament de Gracia 'l Sr. D. Elias Calvo.

Espérinse una mica y ja veurán com á n' aquest secretari, si li deixan estar un quant temps, per calvo que sigui, prompte li lluhirá 'l pel.

Una frase enginyosa á propòsit del Ajuntament remendat de Barcelona, que vaig cassar un d' aquests últims días:

-Lo nou Ajuntament se compón de 28 regidors apercebits y de 22 no apercebits. Pero encare que ara no siguin apercebits, déixinlos anar que ja percibirán.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ma-qui na ri-a.
- 2.ª GEROGLIFICH.—Té menos canyas un canyé que dos.

Han endevinat las dos solucions los ciutadans Cintet Barrera y Cargol, J. Serra y Teresina, F. Elias Set Mesó, y Un Carnes-toltas. N' han endevinada l no més los ciutadans Tiñarra, Nas de M., Antonet (a) Corneti segon, y Nas de Lloro.

XARADA

Una vocal es primera, classe de fruyta dos tres, á n' al estanch tres-segona te vendrán á ull y á pés. Dos-primeras es un ofici ó millor dit l' assistent

que solen teni 'ls paletas per portals'hi 'l menester.

Ara tú, lector, cavila si la total vols saber: en Breton... n' ha estrenada una... Ja n' hi ha prou: no dich res més.

BERNABÉ LLORÉNS.

TRENCA-CLOSCAS

ROSA GALLET.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo nom de una població catalana.

J. SOLER.

TERS DE SILABAS

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona -Segona: nom d' home.—Tercera: rey antich.

J. BAYÓ.

GEROGLIFICH

EDUARDO THOMÁS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans J. Avelta, J. Lledalua, Lluís Viola, T. Birosta, P. Esperanza, B. R. Roca, J. Serra Edu rdo, J. Llopart y B., Saivini, J. P., M. Sanalpy Puntí, Opiafine Mapor, y Pep de las Enreielas.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fá per casa.

Ciutadans Pep Galleda, J. Joan, Bernabé Lloréns. Mr. Mugnon, Cintet Barrera y Cargol, Nas de M., Joan Navarro. Eduardo Thomás, Joan Paloma, Igualadí, y J. Campuryá.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá J Conangla y F.: La poesia es fluyeta.—J. Carbonell Alsina: Están bé.—Jaume Vilar: Lo mateix dihém respecte á las sévas.—Ll. Millá: Idem idem, y moltras gracias.—F. Carreras P.: Las de vosté no 'ns fan el pes.—J. Santamaria Vinyals: Es manso y ademés los versos son molt repelosos, es á dir: hi falta aquella facilitat tant necessaria en aquesta classe de composicions.—M. Solá: Aprofitarém la poesia: lo sonet no 'ns agrada tant.—E. Martí Giol: De las dos aprofitarém la més curta.—Un A. Vendrellench: Utilisarém los acudits y dos composicions.—D. Vergés: Diguili directament á n' ella: 'ls lectors no n' han de fer res.—F. Mario: Están bastant bé.—J. Staransa: Epigramas y xarada tot vá bé.—Ll. Salvador: Idem, los versos de vosté.—M. Navarro: Del dos articles no 'ns agrada 'l titulat Un Avisal. L' altre mirarém de aprofitarlo.—S. Dos K.: Vosté té molt bon sentit polítich: utilisarém l' essencia de lo que 'ns diu.—Pistacho: Anirém trayent lo rebut: lo de aquesta setmana no vá.—P. Banús (Masó): De las noticias de certa indole, encare que sigan certas, no se 'n pot fer eco cap periódich que s' estimi. Aixís es que tenim á la séva disposició 'ls sellos que 'ns ha enviat per retornals'hi, aixís que se serveixi indicarnos la séva direcció.—S. Maseras: L' article es fluyt y molt p' de fullarca.—A. Llimoner: Las poesias están bé. Gracias.—D. P.: Las de vosté no 'ns fan pesa.—Un Mantaire: Lo xiste es ocurrent, pero no veyém medi de publicarlo.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

